ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΦΕΓΙΕ

Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Σιγά-σιγά μάλιστα, ἐγοητεύθηκε τόσο ἀπὸ αὐτήν, φλογίστηκε κι' ἄναψε τόσο, ὥστε θὰ ἦταν ἱκανὸς νὰ κάμη κάθε τρέλλα πρὸς χάριν της. Ἡ παραφορά του αὐτὴ εὐχαριστοῦσε κ' ἱκανοποιοῦσε ἐξαιρετικὰ τὴν κ. Μωρεσκάν.

Ὁ κ. Μωρεσκὰν φαινόταν, παρ' ὅλα ταῦτα, ὅτι δὲν εἶχεν ἀντιληφθῆ ἀκόμα τίποτα. Ἦταν λοιπὸν τόσο τυφλὸς καὶ τόσο ἀνόητος ἢ προσποιόταν τὸν τυφλό ; Οἱ καλεσμένοι στὴν ἔπαυλι ἐπίστευαν τὸ δεύτερο. Δὲν μποροῦσαν νὰ φαντασθοῦν τὸν βαρῶνο τόσο ἀφελῆ καὶ ἠλίθιο. Δὲν ἐξηγεῖτο, ἄλλωστε, διαφορετικὰ ἡ λύπη ἡ ὁποία τὸν ἐβάρυνε τελευταῖα. Ἦταν ἄθυμος, βαρὺς καὶ μελαγχολικός, δὲν εἶχε κέφι γιὰ ἱππασία καὶ κυνήγι.

Ἡ Ἰωάννα βλέποντάς τον ἔτσι συντριμμένον καὶ βαρύθυμο, τοῦριχνε βλέμματα αὐθάδη καὶ εἰρωνικά, σὰν νὰ εὐχαριστιόταν βαθειὰ γιὰ τὸν πόνο ποὺ τὸν σπάραζε. Κι' ὅταν ὁ βαρῶνος συναντοῦσε τὰ σκληρὰ καὶ σαρκαστικὰ βλέμματα τῆς συζύγου του, χαμήλωνε ἀμέσως τὰ μάτια του καὶ φαινόταν στενοχωρημένος.

Ἡ 28η Ὀκτωβρίου ἦταν ἡ τελευταία ἡμέρα τῆς φιλοξενίας τοῦ Σαντὶ στὴν ἔπαυλι τῶν Μωρεσκάν. Τὴν ἡμέρα αὐτὴ ὁ βαρῶνος Μωρεσκὰν βρίσκοταν ἀπ' τὸ πρωῒ στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ κήπου τῆς ἐπαύλεως, ὅπου παρακολουθοῦσε μερικὲς ἐργασίες ποὺ γινόντουσαν ἐκεῖ. Ἀφοῦ ἔμεινε στὸ μέρος αὐτὸ ἐπὶ μιὰ καὶ πλέον ὥρα ὁ Μωρεσκὰν ἀποφάσισε νὰ γυρίση στὴν ἔπαυλι. Ὁ κῆπος ἦταν ἀρκετὰ ἐκτεταμένος καὶ ὁ βαρῶνος πῆρε τὸ πιὸ σύντομο μονοπάτι ἐπιστρέφοντας, ἕνα μονοπάτι στενὸ ποὺ περνοῦσε ἀνάμεσα ἀπὸ λυκνὰ δέντρα, τριανταφυλλιὲς καὶ ροδοδάφνες...

Τὴν ἴδια ἀκριβῶς ὥρα βρισκόντουσαν στὸ μέρος αὐτὸ τοῦ κήπου καὶ ὁ Σαντὶ μὲ τὴν Ἰωάννα. Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Σαντὶ θἄφευγε, ὅπως εἴταμε, ἀτ' τὴν ἔπαυλι καὶ παρεκάλεσε τὴν Ἰωάννα νὰ κάμουν ἕνα μικρὸ περίπατο γιὰ νὰ μιλήσουν μὲ τὴν ἡσυχία τους γιὰ τὴν ἀγάπη τους. Ἡ Ἰωάννα δέχτηκε. Κ' ἐνῶ ἤξερε ποῦ βρισκόταν ὁ σύζυγός της, ἐνῶ ἤξερε ὅτι θὰ περνοῦσε ἀφεύκτως ἀπ' τὸ μέρος αὐτὸ τοῦ κήπου, ὡδήγησεν ἐκεῖ τὸν Σαντὶ κ' ἐκάθησαν πλάϊ - πλάϊ σ' ἕναν πάγκο...

Ὁ Σαντὶ βλέποντας πῶς ἡ τρεῖς ἑβδομάδες τῆς φιλοξενίας του στὴν ἔπαυλι τελείωσαν, ἦταν ἄνω κάτω. Ἐλάτρευε πλέον τὴν Ἰωάννα. Δὲν ἤθελε ν' ἀποχωρισθῆ ἀπὸ αὐτή. Ἦταν σὰν τρελλός !... Καθισμένος πλάϊ της στὸν πάγκο τῆς μιλοῦσε μὲ πάθος, μὲ παραφορά. Ἔσφιγγε τὰ χέρια της μέσα στὰ δικά του καὶ τῆς ψιθύριζε λόγια ἀγάπης, στόμα μὲ στόμα..

Ἔξαφνα εἶδε τὰ μάτια τῆς βαρώνης ν' ἀστράφτουν παράξενα. Αὐτὸ τὸν ἀνησύχησε. Γύρισε τότε' ἀμέσως καὶ κύτταξε πρὸς τὸ μέρος ποὺ κύτταζε κι αὐτή. Κύτταξε καὶ εἶδε ἀνάμεσα στὰ δέντρα, ὄχι κα πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ καθόντουσαν, ἕναν ἄνθρωπο νὰ τοὺς κυτάη γιὰ μιὰ στιγμή, νὰ διστάζη ἂν πρέπει νὰ προχωρήση ἴσα πάνω τους ἢ ὄχι καὶ τέλος νὰ τοὺς γυρίζη τὶς πλάτες καὶ νὰ ἀπομακρύνεται. Ὁ Σαντὶ τὰ ἔχασε. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὁ βαρῶνος !

— Ὁ κ. Μωρεσκάν ! γύρισε καὶ εἶπε τρομαγμένος στὴν Ἰωάννα.

Ἡ Ἰωάννα δὲν τοῦ ἀπάντησε. Κύτταζε ἀκόμη μὲ μάτια ποὺ πετοῦσαν φωτιές, πρὸς τὸ μέρος ποὺ φάνηκε ὁ βαρῶνος.

— Δὲν ἦταν ὁ σύζυγός σας αὐτὸς ; ξαναρώτησε ὁ Σαντὶ ἀνήσυχος.

— Ναί, αὐτὸς ἦταν, ἀπάντησε ξερὰ ἡ Ἰωάννα.

— Λέτε νὰ μᾶς εἶδε ;

— Δὲν ξέρω...

— Κι' ὅμως στάθηκε τόσο κοντὰ μας. Φαινόταν σὰν νὰ μᾶς κύτταζε. Τί λέτε ;...

— Σᾶς εἶπα, δὲν ξέρω.

— Εἶμαι βέβαιος λοιπὸν πὼς μᾶς εἶδε.

— Ἂν μᾶς εἶδε κ' ἔφυγε θὰ πῆ πὼς εἶνε ἄτιμος καὶ δειλός !...

Ἡ ἀπάντησι τῆς ; Ἰωάννας ἀνησύχησε κ' ἐτρόμαξε τὸν Σαντί.

— Πρέπει νὰ φύγουμε ἀπὸ δῶ, τῆς εἶπε ταραγμένος.

— Γιατὶ ; τὸν ρώτησε αὐτὴ κυττάζοντάς τον παράξενα.

— Εἶνε ἐπικίνδυνο, ἀγάπη μου. Ἂν ὁ βαρῶνος μᾶς εἶδε ; Ἂν ξαναγυρίση ;

Ἡ Ἰωάννα σήκωσε ἀδιάφορα τοὺς ὤμοις.

— Ἂς ξαναγυρίση, ψιθύρισε.

— Μ' ἀγαπᾶς λοιπὸν τόσο ; τῆς εἶπε ὁ Σαντὶ ἀρπάζονάς την ἀπὸ τὴ μέση.

Ἐκείνη τὸν κύτταξε βαθειὰ στὰ μάτια καὶ τοῦ ψιθύρισε :

— Σὺ μ' ἀγαπᾶς ;

— Ναί, πολύ, πάρα πολύ.

— Θἐκανες τὸ καθετὶ γιὰ μένα ;

— Ναί... ναί... Πὲς μου τί θὲς νὰ κάμω γιὰ νὰ σοῦ δείξω τὴν ἀγάπη μου ;

Μιλοῦσαν στόμα μὲ στόμα.

Ἡ Ἰωάννα εἶχε μισόκλειστα τὰ μάτια, φαίνοταν σὰν νἆταν ἕτοιμη νὰ λιποθυμήση, νὰ σβύση μέσα στὴν ἀγκαλιά του.

Ἐκεῖνος ἔτοιμε σύγκορμος, ἦταν ἐξαλλος, τρελλός, παράφορος.

— Τί ζητᾶς ἀπὸ μένα, ἀγάπη μου ; Πὲς μου, πές μου... τῆς ξανᾶπε.

— Θἄκανες καὶ ἔγκλημα ἀκόμα γιὰ μένα ; ψιθύρισε ἡ Ἰωάννα.

— Ναί, κ' ἔγκλημα, τὰ πάντα, ὅ,τι μοῦ ζητήσης. Πὲς μου ποιὸν θὲς νὰ σκοτώσω ;... Πὲς μου, ἀγάπη μου, πὲς μου τί θὲς ἀπὸ μένα;

Ἡ Ἰωάννα ἔγειρε τὸ κεφάλι της στὸν ὦμο του καὶ τοῦ εἶπε μὲ σβυσμένη φωνή :

— Φίλησὲ με !...

Ὁ Σαντὶ τὴν ἔσφιξε στὸ στῆθος του μὲ παραφορά, σὰν τρελλός, καὶ κόλλησε τὰ χείλη του στὰ δικά της !...

Πόσο κράτησε τὸ φιλὶ αὐτό ;

Μιὰ στιγμή ; Ἕναν αἰῶνα ;

Ποιὸς μπορεῖ ποτὲ νὰ ὁρίση τὴ διάρκεια ἑνὸς φιλήματος ;

Τὸ φτερούγισμα ἑνὸς πουλιοῦ, ἀνάμεσα στὰ κλαδιά, τοὺς ἔκαμε νὰ τιναχτοῦν ἐπάνω.

Ἐκεῖνος τρέκλιζε σὰν μεθυσμένος.

Στὰ μάτια τῆς βαρώνης ἔλαμπε μιὰ παράξενη λάμψη...

Τὰ μάγουλά της ἦσαν ὁλοπορφυρα.

Γύρισε, κύτταξε τὸν Σαντὶ μὲ μισόκλειστα τὰ βλέφαρα καὶ τοῦπε :

— Γύρισε στὴν ἔπαυλι μόνος σου .. Πρέπει νὰ χωρίσουμε ἐδῶ.

— Καὶ σεῖς ; ρώτησε ὁ Σαντί.

— Θὰ κάμω ἕνα μικρὸ περίπατο.

Ἤθελε νὰ τὴν συνοδέψη, νὰ μὴ φύγη ἀπὸ κοντά της, μὰ δὲν τόλμησε νὰ τῆς τὸ πῆ. Τὴν χαιρέτησε καὶ τράβηξε πρὸς τὴν ἔπαυλι.

Ἡ βαρώνη χάθηκε ἀνάμεσα στὰ δένδρα.

Ὁ Μωρεσκὰν εἶχε γυρίσει ἐτίσης στὴν ἔπαυλι πρὸ ὀλίγων λεπτῶν κ' εἶχε ξαναφύγει. Ὅς τὸ μεσημέρι γύριζε στὸν κῆπο δίνοντας διάφορες ὁδηγίες στοὺς κηπουρούς.

Ὁ Σαντὶ δὲν τὸν συνάντησε πουθενά, πρᾶγμα ποὺ τὸν εὐχαριστοῦσε ἀπολύτως. Ἦταν βέβαιος πὼς ὁ βαρῶνος τοὺς εἶχε δεῖ καὶ ντρεπόταν νὰ τὸν ἀντικρύση.

Ὡστόσο ὅταν ἔφτασε ἡ ὥρα τοῦ γεύματος, συγκεντρώθηκαν ὅλοι στὴν μεγάλη αἴθουσα τῆς τραπεζαρίας. Μπαίνοντας μέσα ὁ Σαντὶ κύτταξε λοξὰ τὸν Μωρεσκάν. Ὁ βαρῶνος φαινόταν ἐντελῶς ἤρεμος...

Εἴκοσι ἐν ὅλῳ καλεσμένοι κάθησαν στὸ τραπέζι τὸ μεσημέρι αὐτό. Ἀπὸ τὴν πρώτη δὲ στιγμὴ ἔκαμε σ' ὅλους ἐντύπωσι τὸ ὅτι, ἡ Ἰωάννα ἔβαλε τὸν Σαντὶ νὰ καθήση δεξιά της. Προέβλεπαν ὅλοι πὼς θὰ συνέβαινε ἀναποφεύκτως κάποιο ἐπεισόδιο καὶ ἦσαν σιωπηλοὶ καὶ ψυχροί. Ὅταν ὅμως ἔφτασαν στὰ ἐπιδόρπια κι' ἄρχισαν νὰ πίνουν, ἡ γλῶσσες ἐλύθηκαν. Μιλοῦσαν, γελοῦσαν, διηγοῦντο διάφορες ἱστορίες... Ὁ Μωρεσκὰν ἔπινε πιὸ πολὺ ἀπ' ὅλους. Τὸ ἔκανε αὐτὸ γιὰ νὰ ξεχάση καμμιὰ λύπη ποὺ τοῦ ἐβάρυνε τὴν ψυχή ; Ἐγιόρταζε ἁπλῶς ἐπὶ τῇ ἀναχωρήσει τοῦ Σαντί, ὁ ὁποῖος ἄρχισε νὰ τοῦ γίνεται ὀχληρός ; Κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ τὸ ξέρη. Τὸ βέβαιο εἶνε ὅτι ὁ βαρῶνος εἶχε ρθῆ στὸ κέφι καὶ διηγεῖτο διαφόρους κυνηγετικοὺς του ἄθλους...

Περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ εἶχε πιῆ κ' ἡ Ἰωάννα. Φαινόταν ζαλισμένη κι' ἀδιαφορῶντας γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους, ἐρωτοτροποῦσε, φανερὰ σχεδόν, μὲ τὸν Σαντί... Ἦταν τόσο ὡραία, ἡ βαρώνη τὸ μεσημέρι αὐτό !... Φοροῦσε ἕνα πολυτελέστατο φόρεμα, ποὺ τῆς πήγαινε ὑπέροχα. Τὰ μάτια της λαμποκοποῦσαν. Εἶχε μπῆ στὴν αἴθουσα τῆς τραπεζαρίας κρατῶντας ἕνα λουλοῦδι στὰ χέρια. Τὸ λουλοῦδι αὐτό, τὸ ὁποῖο χίλιες φορὲς εἶχεν ἐγγίσει στὰ χείλη της, τὸ εἶχε δώσει τώρα στὸν Σαντί. Ὁ Μωρεσκὰν ἂν τὸ ἀντελήφθη αὐτό, μὰ δὲν ἔδειξε καμμιὰ δυσαρέσκεια. Ἐξακολούθησαν λοιπὸν νὰ πίνουν καὶ νὰ φλυαροῦν. Ὁ Μωρεσκὰν κατέβαζε ποτήρια σαμπάνιας καὶ ἡ βαρώνη τὸν ἔμμετο...

Ἡ Ἰωάννα κρατῶντας ἕνα λουλοῦδι στὰ χέρια...

Ἡ ὥρα εἶχε περάσει. Οἱ ἄνδρες ἔδειχναν φανερὰ ὅτι ἐπιθυμοῦσαν νὰ περάσουν πειὰ στὸ καπνιστήριο. Γιατὶ ὅμως στὸ καπνιστήριο ; Γιατὶ νὰ μὴ μείνουν ἐκεῖ ποὺ ἦσαν ; Ὅποιος ἤθελε μποροῦσε νὰ καπνίση ἐλεύθερα. Πρῶτος ὁ Μωρεσκὰν ἄναψε ἕνα σιγάρο.

— Καπνίστε φίλοι μου, καπνίστε ἐλεύθερα, εἶπε στοὺς καλεσμένους του.

Ἐκεῖνοι ἐκύτταξαν τὴν βαρώνη.

— Ἔμπρὸς λοιπὸν !... Τί διστάζετε ; φώνεξε ἡ Ἰωάννα. Καπνίστε, καπνίστε...

Οἱ ὑπηρέτες ἐσερβίρισαν καφὲ κ' ἔφεραν σιγάρα.

Ἡ εὐθυμία ἦταν γενική.

Γαλανὰ νέφη καπνοῦ ἐγέμισαν τὴ μεγάλη τραπεζαρία.

(Ἀκολουθεῖ)